

Afskrivning? Hvorfor foretage denne Svingning, hvorfor forlade den gamle Ramme og gaa over til en ny, om hvilken Finansministeren indrømmer, at inden for den var det ikke muligt at stille Kjøbenhavn og Købstæderne lige saa gunstigt som i Fjor?

Finansministeren erklærede, at det var nødvendigt at fortsætte paa de gamle Baner. Derom har jeg allerede sagt, at vel fortsætter Regeringen i de gamle Baner, de Reedtz-Thottske Baner, de Hørringske Baner, men dog have disse Baner stadig krummet sig mere i agrarisk Retning, saa at de nu pege langt mere direkte frem mod de agrariske Maal, medens der fra først af ogsaa var et vist demokratisk Formaal med Skattelovene, idet man nærmest tænkte paa at hjælpe Kommunerne. Finansministeren sagde, at det er nødvendigt at følge de gamle Baner; Regeringen har stillet sig paa samme Standpunkt som Rigsdagens Fællesudvalgs Kompromisforslag, eller det Kompromisforslag, som Venstre stillede inden for dette Udvalg i Fjor. Nu, dette Kompromisforslag sluttede mit Parti sig ikke til, saa vi staa ganske frit over for det, vi have intet Ansvar for dette Kompromisforslag. Det kom heller ikke frem til Behandling her i Tinget, saa Folketinget som saadant har heller ikke gjort sig medansvarligt derfor. Da Landstinget afviste det, blev det trukket tilbage, og Fællesudvalget indstillede Folketingets Kommissionsforslag til uforandret Vedtagelse i begge Ting. Det var et Kompromis, der blev fremsat fra Venstres Side under Trykket af en stærk tilspidset politisk Situation umiddelbart foran de forestaaende Valg. Jeg kan nu ikke indse, at et saadant Kompromis skulde virke bindende for Venstre, naar Venstre kom til Magten. Jeg kan i det hele taget ikke indse, at de Indrømmelser, de Kompromiser, som Venstre er gaaet med til tidligere under en ganske særlig politisk Situation, da Højre var ved Magten, at det, man den Gang til Nød vilde nøjes med, naar man havde en Højregering, skulde være bindende, naar endelig Folketingets Flertal kom til Magten. Nej, saa har det rigtignok været min Opfattelse; at saa var det ikke de gamle Højregeringers Program, der skulde gennemføres, men saa var det Venstrepartiets Program, der stod for Tur til Gennemførelse.

Den Taler, der nu satte sig (Slengerik), har netop paa dette Hovedpunkt givet Udtryk for en ganske lignende Opfattelse, saa det er ingenlunde blot fra

mit Partis Side, at denne Kritik fremsættes, men den deles af mange af Regeringens eget Parti. Og ikke blot nu, efter at Venstre er kommet til Magten, er der Venstremænd, der mene, at nu er Tiden kommen til at gennemføre ikke Reedtz-Thotts Program, ikke Hørrings Program og ikke Landstingets Program fra i Fjor, men Venstres Program; ogsaa paa tidligere Tidspunkter, ogsaa før Venstre kom til Magten, og da det endnu ikke var sikkert, at det vilde ske i den allerførste Tid, var der mange Venstremænd, der mente, at de Baner, hvori Skattelovforhandlingen har været ført her i Tinget, burde forlades. Jeg skal nævne et Par enkelte Vidnesbyrd derom. Da det Reedtz-Thottske Ministerium faldt, holdt det ærede Medlem for Holbæk (Fogtmann) en Tale i Grønnebjerg den 16de Maj 1897, hvori han udtalte, at han var glad ved, at vi vare blevne af med Ministeriet Reedtz-Thott. Han sagde endvidere: „Det synes mig, at Reedtz-Thott har haft mere Held, end han egentlig fortjente, til at faa os alle til at glide bort fra vore principielle Fordringer for at faa Lygtemænd i Stedet. Skatteomlægningen vilde navnlig have hjulpet Herremændene, i mindre Grad Bønderne og ikke de jordløse Arbejdere.“ Og et æret Medlem fra Langeland (Guldbrandsen) udtalte sig samme Dag i Odense saaledes: „Ministeriet Reedtz-Thott har udøvet en meget skadelig Indflydelse paa Venstre. Den moderate Gift breder sig. Det rene Venstresind er i Færd med at smuldre hen.“ Saaledes udtalte det ærede Medlem sig den Gang; det er ikke mere end en 3—4 Aar siden. Altsaa, ogsaa inden for Venstre har man haft en Følelse af, at man ved at slaa ind paa de Baner, som Skattelovsforhandlingerne vare komne ind paa, under et vist storpolitisk Tryk, under en vis Højregerings Forsøg paa at sprænge det nydannede Forligsmodstander-Flertal — man havde en Følelse af, at man derved var i Færd med at komme bort fra de gamle principielle Baner. Men paa et langt senere Tidspunkt, nemlig den 27de Oktober 1897, udtalte Venstre-reformpartiets ledende Organ, „Politiken“: „Disse Love ville i første Række — og saa godt som udelukkende — virke til Fordel for Proprietærer, der sidde med en stor Gaard og store Prioriteter.“ Samtidig udtalte det Blad, der tilhører det Medlem, som jeg havde den store Glæde at se her i Tinget for første Gang her i Dag, det nyvalgte Medlem for Sæby (Vil-